

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljáró felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Lovász Gabriella (címe) ügyvéd által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. április 17. napján kelt 65.P.22.907/2010/43. számú ítélete ellen az alperes részéről 50. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja, és az alperes által fizetendő nem vagyoni kártérítés összegét 200.000 (Kétszázezer) forintra leszállítja, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 16.000 (Tizenhatezer) forint, az alperest, hogy 32.000 (Harminckétezer) forint fellebbezési illetéket fizessen meg külön felhívásra a Magyar Államnak.

Ezt meghaladóan a peres felek a felmerült költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírneve védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a 2008. július 22-én kelt, a felperessel közös társasház lakói részére is eljuttatott levelében valótlanul azt állította, hogy a felperes hazudik mikor azt állítja, hogy alperes szőnyeget ráz az erkélyére. Továbbá megalapozatlanul állította a 2009. július 3-án az ... Önkormányzatnak írt levelében és egy 2009. október 19-i nyomozóhatóság előtti tanúmeghallgatása során, hogy a felperes 2009. októberében azt közölte alperessel (négy szemközt), hogy le kéne lökni felperest a folyosóról, illetve, hogy lelöki őt az emeletről, és hogy kár, hogy fiának nem sikerült alperest elgázolnia. Továbbá azt is megalapozatlanul állította (jelen perben előterjesztett irataiban), hogy a felperes 2011. június 17-én azt állította, ha a fia haja szála meggömbül,

kitekeri alperes nyakát, illetve, hogy megfenyegette, meg akarta őt pofozni felperes. Az alperest a további jogsértéstől eltiltotta és kötelezte, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 8 napon belül kérjen elnézést felperestől magánlevélben a történetekért. Kötelezte továbbá az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 400.000 forint kártérítést és 70.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 30.000 forint, valamint az alperest, hogy 20.000 forint eljárási illetéket fizessenek meg a Magyar Államnak külön felhívásra.

Az első fokon eljáró bíróság a felperes kereseti kérelmét a Pp. 164. § (1) bekezdésében, a 206. §-ában, a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalásának II-III. részében, valamint a Ptk. 75. § (1) bekezdésében, 78. §-ában foglalt szabályozás alapján bírálta el. Elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az alperes azon, kereset tárgyává tett kijelentései, amelyek különböző hatósági eljárásokban hangzottak el, illetve a lakótársaknak eljuttatott levelében szerepelnek, tartalmazzak-e a felperesre vonatkozó valótlan vagy a valóságot hamis színben feltűntető, őt sértő kitételeket.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként tényként rögzítette, hogy a peres felek között évek óta rossz a viszony, amelynek oka az alperes portalanítási, takarítási tevékenységében keresendő. A felperes hosszú ideje kifogásolja, hogy a felette lakó alperes az ő erkélyére rázza ki a különféle rongyait, amelynek tényét a meghallgatott tanúk megerősítették. Miután valósnak bizonyult, hogy az alperes kirázza a rongyait, az alperes valótlant állított, alaptalanul nevezte hazugnak a felperest, ezzel a jóhírnevét megsértette.

Az elsőfokú bíróság valósnak fogadta el a felperes tanúinak állítását, őket érdektelennek tekintette, ellentétben az alperes tanúként meghallgatott hozzátartozóival, háztartási kisegítőjével. Megítélése szerint ... tanúvallomása a haragos viszony ellenére is objektív volt, ... több évre visszamenőleg tudott beszámolni a rongyok kirázásáról. ... tanú, akinek vallomását az elsőfokú bíróság nyomatékkel vette figyelembe, azt erősítette meg, hogy az alperes napi rendszerességgel ráz különféle méretű anyagokat, rongyokat, minden nap takarít.

Arra az álláspontra helyezkedett, hogy a jogvitában nem nyert bizonyítást az, miszerint a felperes azt mondta volna az alperesre, hogy őt le kellene lökni a folyosóról, illetve lelöki őt az emeletről, kár, hogy a fiának nem sikerült őt elgázolnia, illetve kitekeri az alperes nyakát, megfenyegette őt és meg akarta pofozni. Ezen kijelentések megtételével az alperes a felperest a különböző hatóságok előtt rossz színben tüntette fel, személyének az adott üggyel össze nem függő becsmérése - miután az állítások semmivel sem kerültek alátámasztásra - a jogsértést megvalósította.

A jogsértés megállapítása mellett a Ptk. 84. §-a értelmében az alperest eltiltotta a hasonló kijelentések jövőbeli használatától, kötelezte elégtételadásra, amely megfelelő formájának a magánlevélben történő elnézésekérést tartotta. A nem vagyoni kárigény mértékének meghatározásakor a Ptk. 355. §-ában írtakat vette figyelembe, értékelve azt, hogy az alperes célja a lakók előtt a felperes becsületének csorbítása, a róla kialakult kép hátrányos befolyásolása volt. Figyelemmel volt a jogsértés folyamatos jellegére, valamint arra, hogy a felperes

késedelmi kamatokat nem igényelt. Megállapította, hogy bár a felperest lakókörnyezetében az alperesi állítás következtében nem ítélték meg hátrányosan, de ennek lehetősége fennállt.

A perköltség megállapítása során a felperes részleges pernyertességére volt figyelemmel, a felek között megosztott illetékösszegezésének meghatározásakor elszámolta a felperes által illetékbélyegben lerótt 10.000 forint illetéket. Az alperest kötelezte a felperes által megelőlegezett 7.440 forint összegű tanúdíj megfizetésére is. Az ügyvédi munkadíj mértékének meghatározásakor a 32/2003. IM rendelet alapján, mérlegelési jogkörében járt el.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az első fokú határozat megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte.

Fellebbezési álláspontja szerint nem sértette meg a felperes jóhírnevét.

Kiemelte, hogy a 2008. május 5-i közgyűlési jegyzőkönyv szerint a felperes azt kérte, hogy ne rázza szőnyegét az erkélyére. A lakók postaládájában elhelyezett levelében is az áll, hogy a felperes hazudik, nem rázza a szőnyegét az erkélyére. A sérelmezett mondat tehát kizárólag szőnyeget említ, szőnyeget rázni nem szokott, azokat nem is bírná megemelni, csupán az ágyneműjét szellőzteti, megpaskolja és egy-egy ruhadarabot ráz ki. Ekként nem valós, hogy a szőnyeget az erkélyen kirázná. Nem azt állította, hogy a felperes súlyos jellemhibával küszködő hazug ember, hanem azt nevezte hazugságnak, ami a közgyűlésen elhangzott.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el tanúinak vallomását, a felperes tanúinak nyilatkozatát viszont hitelesnek tartotta. ... kifejezetten haragosa, tőle objektivitás nem várható. Előadta, hogy a felperes fia és társai ellen éjszakai zajongás miatt birtokháborítási eljárást kezdeményezett, ennek okából az ő vallomásuk sem lehet érdektelen és hiteles.

Kifejtette, hogy a hatóságok előtt tett, a felperes által sérelmezett kijelentéseket azért nem tudta bizonyítani, mert azok négy szemközt hangzottak el. Célja az volt, hogy védelmet keressen esetleges tettlegesség esetére, nem a felperest akarta rossz színben feltüntetni. A hatóságok és a bíróság előtti kijelentései nem eredményezhetik a személyiségi jogok megsértését.

Megalapozatlannak tartotta a kártérítés megfizetésére vonatkozó rendelkezést, utalva arra, hogy a felperest környezetében nem ítélik meg negatívan, az ügy nem vált széles körben ismertté és a perben a felperes nem bizonyított nem vagyoni hátrányt.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Előadta, hogy 20 éven át minden közgyűlésen sérelmezte, nem csak a szőnyegek, hanem más rongyok kirázását is.

Az alperes fellebbezése részben alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése értelmében csak a fellebbezési kérelem és ellenkérelem keretei között vizsgálhatta felül.

A másodfokú bíróság megítélése szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján helytálló tényállást állapított meg, az abból levont jogkövetkeztetésekkel egyetértett.

A rendelkezésre álló iratanyag alapján a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget arra, hogy a személyiségi jogsértés következtében helytállóan alkalmazott objektív jogkövetkezmények tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztassa. A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, miszerint az alperes mind a 2008. július 22-én kelt levelében foglalt valótlan állítással, mind a 2009. július 3-án az ... önkormányzatnak írt levelében, valamint a 2009. október 19-én megtett tanúvallomása során, továbbá a jelen perben benyújtott írásbeli nyilatkozataiban megtett - az első fokú határozat rendelkező részében megjelölt - valótlan állításaival megvalósította a személyiségi jogsértést, ekként helyesen került sor a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja értelmében - a Ptk. 75. § (1) bekezdésének, valamint a 78. § (1) bekezdésének szabályaival védett - jóhírnév megsértésének megállapítására, ugyancsak jogszerűen került sor a Ptk. 84. § (1) bekezdés b) és c) pontja alapján az eltiltásra és az elégtételadásra kötelező rendelkezés meghozatalára.

A jogvitában a felperes megfelelő módon alátámasztotta azt, hogy megfelel a valóságnak az, amit a társasház közgyűlésén sérelmezett, miszerint az alperes az erkélyére rázza a szőnyegét, rongyait. Ezen állítását a meghallgatott tanúk kétséget kizáróan igazolták, az elsőfokú bíróság a tanúvallomásokat okszerűen értékelte. Ehhez képest valótlan az az állítás, amely szerint az alperes a felperest a lakók részére eljuttatott levelében hazugnak nevezte. Tényként volt megállapítható az is, hogy az alperes olyan további vádaskodással illette a felperest, amely keresetben sérelmezett állítások valóságát az alperes a peres eljárásban a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében fennálló bizonyítási kötelezettsége ellenére sem tudta igazolni.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben, a nem vagyoni kártérítés mértékének meghatározása körében változtatta meg.

A nem vagyoni kártérítés célja a sérelmet szenvedett fél értékminőségében bekövetkezett hátrányok ellensúlyozása, annak megállapítására a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja, valamint a Ptk. 339. §-a, és 355. §-a alapján van lehetőség. A nem vagyoni kártérítés megfizetése iránti igény elbírálásánál a 34/1992. (VI. 1.) AB határozatban foglaltak és a kialakult bírói gyakorlat alapján annak vizsgálata volt szükséges, hogy az alperesi jogsértő magatartás mennyiben járt azzal a következménnyel, hogy a felperesről kedvezőtlen értékítélet alakuljon ki. Nem vagyoni kárigényének tényalapjaként a felperes maga sem hátrányos megítélésére hivatkozott elsősorban, az e körben általa előadottak, miszerint asztmás gyermekének el kellett költöznie és egyéb a rongyok kirázásából eredő kellemetlenségek nem a jogellenesnek bizonyult alperesi cselekmények

következménye és nem kifejezetten a megállapított személyiségi jogsértésre vezethetők vissza. Ekként ok-okozati összefüggés hiányában ezen hátrányok a nem vagyoni kártérítés mértékének meghatározása során nem értékelhetők. Nem volt ugyanakkor figyelmen kívül hagyható annak köztudomású ténye, hogy ha valakit hazugnak neveznek, az mindenképpen hátrányos megítélést vált ki lakókörnyezetében. Az ily módon elszenvedett nem vagyoni hátrány igazolása nem szükséges, az köztudomású tényként a Pp. 163. § (3) bekezdése értelmében külön bizonyítás nélkül elfogadható. Ezen túlmenően azonban többletbizonyítás a jogvitában a felperes részéről nem történt. Ekként a jogsértések csekélyebb súlyára, a részbeni ok-okozati összefüggésre, a felperest ért hátrány bekövetkeztére figyelemmel a másodfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésén alapuló mérlegelési jogkörében eljárva a hasonló jogsértések esetén a gyakorlatban kialakult minimális összegű kártérítéshez közelítő 200.000 forintban határozta meg az alperes által a felperes javára fizetendő nem vagyoni kártérítés összegét, ennél alacsonyabb összegű nem vagyoni kártérítés megállapítására már nem látott jogi lehetőséget.

A perköltségviselés tárgyában a másodfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott. Az elsőfokú bíróság által meghatározott perköltségviselési kötelezettség arányának módosítására a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget, tekintettel arra, hogy annak meghatározására mérlegelés alapján került sor, elszámolva az előlegezett tanúdíjat és illetéket is. A másodfokú eljárás során 1/3-2/3 arányban meghatározható pernyertesség-pervesztesség arányra figyelemmel került sor a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján fizetendő illetékfizetési kötelezettség meghatározására. Ezt meghaladóan a peres felek felmerült költségeiket maguk viselik.

, 2014. május 13.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró

. Kisbán Tamás s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő